

Hãy An Vui Đời Sống với Mọi Người

Tiểu Đề Nguyễn Phú Thứ

Phàm con người do trời đất (dương âm) tức cha mẹ tạo thành, nhưng có một sự kiện giống nhau, mỗi khi chúng ta ở trong bào thai của mẹ là thời kỳ sung sướng nhất, bởi khỏi lo lắng chi cả, nhưng khi lọt lòng mẹ với tiếng khóc chào đời mới biết gia đình cha mẹ như thế nào? Có người lọt gia đình quyền thế giàu có, xem như đẻ bọc điều, thiên hạ xem như giàu trong trứng nước mà ra, trái lại có người lọt gia đình nghèo khó khốn khổ. Căn cứ theo đạo Phật cho rằng do căn nghiệp tiền kiếp không một ai tránh khỏi bởi :

Nhân sanh hữu mệnh, 人生有命
Duyên nghiệp tiền định. 缘业前定
và luật Nhân Quả 因果 tạo thành.

Nhân đây, để tìm hiểu thêm về Nhân Quả, xin kính mời vào xem bài thuyết giảng của Hòa Thượng Thích Giác Hạnh rất giá trị dưới đây :

<http://www.youtube.com/watch?v=iygDBdqT3JM>

Hơn nữa, cuộc đời khó ai biết được tương lai, để chọn sự sống được sung túc thoải mái về vật chất lẫn tinh thần suốt đời.

Nhân nhắc đến < vận mạng cuộc đời của mỗi người >, thì chúng ta đã thấy : Con người cũng bị chi phối các vận hành trong Trời Đất tạo nên, dù giàu hay nghèo, cho nên không thoát khỏi "Sanh, Lão, Bệnh, Tử". Bởi vì, mọi người đã hiểu biết và thấy được: « Cuộc đời vô thường và đều có số

mạng hết cả ».

Vì thế :

*Số Không là số trời ban,
Không ai tránh khỏi bước qua kiếp người.*

Quả đúng vậy, Số không là số thần kỳ.

Bởi vì, là số bắt đầu tức số không dương khi chúng ta lọt lòng mẹ để chào đời và số chấm dứt tức số không âm khi chúng ta nhắm mắt lìa đời, không một ai tránh khỏi của cuộc đời Có Không, Không Có này, bởi vì, khi chúng ta chào đời hay khi lìa đời cũng trắng tay, mặc dù người đó có giàu sang, danh vọng như thế nào cũng không mang theo hết được.

Từ đó, chúng ta mới thấy được tất cả đời sống có được hiện tại chỉ là tạm bợ kể cả bản thân, chứ không phải của riêng của ai mãi mãi và mỗi người có số mạng cả trong thời gian nào đó. Do vậy, nếu chúng ta tự suy nghĩ sẽ thấy và nên làm ngay : Không bao giờ tranh đua hơn nhau một lời nói hay ích lợi vật chất vô ích nữa, đôi khi để đưa đến sự mất lòng nhau, mà chúng ta nên thương yêu mọi người như thể thương thân, phải biết Nhẫn Nhục, Từ, Bi, Hỉ, Xả với mọi người và nên cho những nụ cười với nhau để có đời sống được An Lạc.

Trái lại, nếu chúng ta cứ không từ bỏ cứ tiếp tục: ganh ghét, hơn thua, sân hận và hỉ, nộ, ái, ó...mỗi khi thấy người khác hơn mình, thì phải nói xấu người cho bằng được để triệt hạ và đôi khi phải bỏ ăn, mất ngủ làm hại sức khỏe mình để suy nghĩ rồi dựng chuyện hoặc làm những điều độc ác để làm lợi cho mình mà không nghĩ đến sự đau khổ của người khác, để rồi sẽ mang vào thân hậu quả khó lường về sức khỏe và tương lai sau này.

Ngoài ra, chúng ta cũng đừng bàn chuyện thiên hạ để lãnh nợ, lọt vào Bốn Cái Ngu của người xưa đã từng nói : «Làm mai, lãnh nợ, gác cu, cầm chầu », mà chúng ta nên :

Tăng ái bất quan tâm,
Trường thân lưỡng cước ngoạ.
憎爱不关心
长伸两脚卧

Chuyện thương ghét chẳng bận lòng,
Nằm thẳng hai chân mà an giấc.

Viết đến đây, tôi nhớ lại người xưa đã nói :

"Ái Nhân như kỷ" (愛人如己)

tức

"Thương người như mình"

hoặc là :

"Kỷ sở bất dục vật thi ư nhơn"

(己所不欲勿施于人)

tức

"Điều mình không muốn, chớ làm cho người"

Riêng tôi, thương người như thể thương thân, xem mọi người như họ hàng thân tộc từ đời đời kiếp kiếp luân hồi với nhau, cho nên lúc nào cũng tận tình trợ giúp từ vật chất đến tinh thần và cũng đừng bao giờ làm những gì mình không thích cho mọi người, mà nên làm những gì mình thích cho mọi người. Có vậy mới chấm dứt sự đau khổ triền miên ở trần gian này nữa. Mong lắm thay !

Riêng thời Đức Phật xưa, đã lay động xương khô bên đường, bởi Ngài cho rằng đồng xương kia cũng có thể là đời đời kiếp kiếp luân hồi trước kia?.

Một đặc điểm khác nữa, người ta thường ví : Cuộc đời giống như canh bạc, có kẻ thắng người thua. Nếu quả thật vậy, thì tâm của mình sẽ bất an, vì chỉ lo nghĩ đến sự thắng thua mà quên đi hưởng an lạc cuộc đời. Do vậy, nếu muốn hưởng được cuộc đời an lạc, thì người ta nên nhất quyết không thêm lo nghĩ sự thắng thua của nó là quan trọng nữa.

Hơn nữa, nếu chúng ta thực hiện được

Tri túc, tri chỉ 知足, 知止 (Biết đủ, biết thôi)

hoặc là :

Tri túc tiện túc, đãi túc hà thời túc (Biết đủ thì đủ)

知足便足, 待足何时足

Tri nhàn tiện nhàn, đãi nhàn hà thời nhàn (Biết nhàn thì nhàn)

知闲便闲, 待闲何时闲

Và xin trích dẫn bài thơ dưới đây :

Biết đủ sẽ đủ

Các bình chẫu hủ đựng lủ khủ,

Biết dùng chúng nó đời sẽ đủ,

Không tranh đủ thiếu được an ngủ,

Vui sống mọi người trong hoàn vũ

thì cuộc sống sẽ được An Lạc trên trần gian này.

Ngoài ra, chúng ta đã từng biết, mỗi người có mỗi ý cho nên đừng cho rằng ý tôi là tuyệt đối, là hay hơn cả, mà nên áp dụng câu : «Le moi est haïssable» của Blaise Pascal (1623 - 1662) đã để lại cho đời «Cái tôi thật đáng ghét» đáng suy ngẫm vậy.

Ngày xưa Ông Bà mình quan niệm người có được 60 tuổi tức Lục Hoa Giáp thường làm lễ mừng Lục Tuần, xem như Lục Thập Nhi Nhĩ Thuận 六十而耳 (Hiểu và đồng tình với lời nói đúng và biết lời nói sai cũng không bực bội tức nghe người khác nói điều thuận cả, xem như Ba Phái). Bởi vì, với tuổi 60 ngày xưa xem như gần đất xa trời, sức khỏe càng suy yếu như : Tóc bạc, răng rụng, mắt mờ, không còn tráng kiện như xưa, cho nên ít quan tâm bàn luận tranh cãi, nếu cần xin xem bài thuyết giảng Nấc Thang Cuộc Đời - Hòa Thượng Thích Giác Hạnh để tìm hiểu thêm tuổi đời của con người qua thời gian

<http://www.youtube.com/watch?v=BGw9XeFXFmo>

Riêng người có tuổi 70 ngày xưa xem như "Nhân sinh thất thập cổ lai hi, 人生七十古来稀" nghĩa là "đời người được bảy mươi năm xưa nay là hiếm có.". Trái lại, người có tuổi Ngũ Thập Nhi Tri Thiên-Mệnh (五十而知天命) có nghĩa mới có thể thông suốt chân lý của tạo hoá, tức là hiểu được mệnh của trời.

80 tuổi: Sanju 傘壽 (Tản Thọ). Gọi là Tản Thọ, bởi vì chữ Tản 傘 viết lược thành 伞, và đọc chiết tự thành Bát Thập 八十, nghĩa là 80.

90 tuổi: Sotsuju 卒壽 (Tốt Thọ). Gọi là Tốt Thọ, bởi vì chữ Tốt 卒 viết lược sẽ thành 卒, và triết tự thành Cửu Thập 九十, tức là 90.

99 tuổi, tức tuổi đếm 100: Hakuju 白壽(Bạch Thọ). Sở dĩ gọi là Bạch Thọ, bởi vì chữ Bạch 白 là chữ Bách 百(100) bỏ chữ Nhất 一(1) đi, nên chỉ còn 99. Giống như trường hợp Koki, ở Nhật người ta ăn mừng tuổi thọ 100 tuổi theo tuổi đếm.

Hơn nữa, chúng ta nên nhớ rằng : mọi người đều biết được, đã làm con người chỉ sống trên trái đất này một thời gian mà thôi, không thoát khỏi luật nhân quả và «sanh lão bệnh tử», khi lìa đời nhắm mắt xuôi tay cũng không mang theo tiền tài vật chất hay người thân ruột thịt, mà chỉ mang theo cái nghiệp riêng do Nhân chúng ta đã tạo ra đời này mà thôi, bởi cuộc đời là vô thường phải có buồn khổ trong sự sống, cho nên chúng ta phải tập tánh trượng phu dứt khoát nên quên và bỏ những việc không vừa lòng và buồn giận, để tránh cái BI ai khổ sở buồn phiền, rồi cần nhẫn, cảm rằm mãi, mà phải TỪ bỏ và buông XẢ nó ngay để tâm thân được HỈ (Từ Bi Hỉ Xả = 慈悲喜舍) mà vui sống với mọi người và gia đình. Bởi có một câu nói rất hay đáng rút kinh nghiệm để sống đời là : Ôm sự tức giận là khổ sở lấy sai lầm của người khác để trừng phạt chính mình, cứ mãi nhớ và không quên khuyết điểm của người khác thì người bị tổn thương nhiều nhất chính là bản thân mình. Bởi lẽ đó, để có được niềm vui và một cuộc sống thanh thản, ta không nên truy cứu lỗi lầm cũ của người khác.

Ngoài ra, mọi người không ai giống ai, cho nên đừng vội so sánh đời sống người này với người kia rồi bi quan làm cho mất vui cho cuộc sống hiện tại, bởi vì, mỗi người đều có cái hay cái đẹp do tạo hóa sắp bày không ai thoát khỏi đưa đến cho một kiếp người, cho nên có nhiều người lo tu thân, tìm hiểu Đạo Phật, gieo NHÂN tốt để gặt được QUẢ cho đời sống an lạc hơn và nên có tấm lòng Từ Bi Hỉ Xả = 慈悲喜舍 với mọi người.

Nhân đây, xin chuyển mời xem các bài thuyết giảng youtube dưới đây : Phật Pháp Nhiệm Màu 18 Chùa HP - Thầy Thích Trung Đạo để biết thần khẩu hại sát phàm bởi cơn nóng giận gây hại như thế nào?

<http://www.youtube.com/watch?v=MkifKA1n0xw>

Riêng Đức Phật cũng có nhiều vấn đề, nhưng Ngài không giận hờn, xin trích dẫn như chuyện « Người đàn ông thô lỗ » sau đây:

Một hôm, Đức Phật đang đi bộ ngang qua một ngôi làng. Có một người đàn ông trẻ tuổi thô lỗ nhìn thấy Ngài tỏ vẻ giận dữ và sỉ nhục. Ông la lên: "Ông biết cái gì mà dạy người khác. Ông cũng ngu dốt như mọi người chứ có gì khác đâu. Chẳng qua ông chỉ khéo giả dối lừa gạt người ta mà thôi". Đức Phật vẫn thản nhiên trước những lời nhục mạ của gã đàn ông này. Ngài từ tốn hỏi lại ông ta: "Nếu ông đem tặng một món quà cho người khác, người ta không nhận thì món quà đó thuộc về ai?"

Người đàn ông rất ngạc nhiên khi phải trả lời một câu hỏi kỳ lạ. Ông nói: "Tất nhiên nó sẽ thuộc về tôi. Vì đó là món quà của tôi". Đức Phật mỉm cười và nói: "Rất đúng đấy, ông bạn ạ. Nó cũng giống như việc giận dữ của ông khi nãy. Nếu ông sân hận nhục mạ tôi, tôi không nhận thì những lời nhục mạ ấy thuộc về ông. Khi ấy, chính ông là người bất hạnh chứ không phải tôi. Tất cả những hành động xấu mà ông gây ra sẽ trở lại làm tổn hại lấy bản thân mình. Nếu ông muốn chấm dứt những bất hạnh nơi thân, ông phải từ bỏ sự sân hận và trái rộng tình thương đối với mọi người. Khi ông thù ghét người khác, chính bản thân ông trở thành bất hạnh. Nhưng khi ông thương yêu mọi người thì hạnh phúc sẽ đến cả đôi bên".

Người đàn ông trẻ tuổi lắng nghe cặn kẽ những lời dạy quý báu của Đức Phật, ông nói: "Bây giờ con đã hiểu. Xin Ngài hãy dạy con cách thức thực hiện tình thương. Con xin được trở thành đệ tử của Ngài".

Đức Phật trả lời: "Rất tốt. Ta sẽ chỉ dạy cho bất cứ ai thật sự muốn nghe".

Ngoài ra, câu chuyện Đức Phật đã trả lời Người đàn Ông thô lỗ này cũng đã viết lại với đề tài khác, thay vì Ông thô lỗ mà là Ông bà theo đạo Bà La Môn, cung thỉnh Đức Phật về nhà trai tang:

Theo lời thỉnh cầu, Đức Phật đến. Nhưng thay vì tiếp đón phải lễ, người Bà La Môn tuôn ra một loạt những lời lẽ thô kịch và nhơ bẩn vô cùng. Đức Phật lễ độ hỏi thăm: "Này Ông bà Bà La Môn, có khi nào khách đến nhà Ông bà không?" "Có », Ông bà Bà La Môn trả lời.

« Khi biết khách đến nhà thì Ông bà làm gì? » « Tôi sẽ dọn một bữa cơm thịnh soạn để đãi khách. »

« Nhưng, nếu khách bận việc không đến thì sao? » « Thì gia đình chúng tôi sẽ chia nhau bữa cơm. » « Tốt lắm, này Ông bà Bà La Môn, hôm nay Ông bà mời Như Lai đến nhà để trai tăng và Ông bà đã khoản đãi Như Lai bằng những lời nguyện rửa chửi mắng thậm tệ. Như Lai không nhân. Vậy xin Ông bà vui lòng lấy trở lại. » Đức Phật không giận, không trả thù, nhưng Ngài lễ độ trao trả lại Ông bà Bà La Môn này đã khoản đãi Ngài.

(trích dẫn trang 15 -16 quyển Những Bước Thăng Trầm (Nguyên tác The Eight Worldly Conditions Phạm Kim Khánh dịch).

Đây là, bài học quý báu của Đức Phật chỉ dạy cho chúng sanh, để học hỏi phương cách đối xử tình người ở đời với nhau và nêu lên tấm lòng Vị Tha Nhân Từ của Đức Phật rải rộng khắp mọi nơi đáng suy ngẫm và tôn kính. Ngoài ra, trong bài thuyết giảng Phước Trần Phước Vết - Thượng Tọa Thích Giác Đăng như sau :

<http://www.youtube.com/watch?v=X3DB4Fc30rM>

đã cho chúng ta biết Nhân Quả cũng được chuyển từ đời nay sang đời khác

Để kết thúc bài hãy an vui đời sống với mọi người để gia tăng tuổi thọ, xin trích dẫn của thân hữu như sau:

Kinh nghiệm sống:

Tốt nhất chúng ta nên lờ đi không giận hờn, bỏ qua, hay tha thứ để tâm thần thanh tịnh có lợi cho sức khỏe và để vui hưởng với những gì mình muốn, những gì mình đang có. Đời là thế! Người là thế! Trách móc, giận hờn có hại cho mình hơn cho người khác!

Kính chúc quý bà con đồng hương nhà nhà AN VUI nhất là SỨC KHỎE THẬT DỒI DÀO.
Tiểu Đệ NGUYỄN PHÚ THỨ